

РЕШЕНИЕ

№ 2528

гр. София, 11.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 23.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11982** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/, във връзка с чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по искова молба вх.№ 30731/30.10.2017 г., подадена от "Трейс Ямбол" АД със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ет.3, ЕИК по Булстат:[ЕИК], с която са предявени следните иски срещу Българската народна банка:

1. Главен иск с посочено правно основание чл.203, ал.1 и ал.2 във вр.с чл.204, ал.4 и чл.257, ал.1 АПК, с цена на иска 603 162,98 лв. – главница, и 206 326 лв. - законна лихва, за периода от 20.06.2014 г. до 30.10.2017 г., с който се иска отмяна на фактическото бездействие на БНБ по упражняване на надзор и контрол върху "Корпоративна търговска банка" АД; както и осъждане на БНБ по чл.1 ЗОДОВ да заплати на ищеца обезщетение за имуществени вреди в размер на 603 162,98 лв. – главница, и 206 326 лв. - законна лихва за забава за периода от 20.06.2014 г. до 30.10.2017 г., и законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателното заплащане на дължимите суми, съгласно формулирания петитум на стр.41 от исковата молба (л.23 от делото), като на указаната страница, на ред 3

изрично е посочено, че претендираната вреда е имуществена;

2. Евентуален иск с посочено правно основание чл.203, ал.1 и ал.2 във вр.с чл.204, ал.4 и чл.257, ал.1 АПК, с цена на иска 603 162,98 лв. – главница, и 206 326 лв. - законна лихва, за периода от 20.06.2014 г. до 30.10.2017 г., предявен при условията на евентуалност (в случай, че Съдът отхвърли предявения иск) с който се иска установяване на фактическото бездействие на БНБ, произтичащо от нормативно определени задължения да упражни надзор и контрол върху "КТБ" АД; както и осъждане на БНБ по чл.1 ЗОДОВ да заплати на ищеца обезщетение за имуществени вреди в размер на 603 162,98 лв. – главница, и 206 326 лв. - законна лихва за забава за периода от 20.06.2014 г. до 30.10.2017 г.; и законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателното заплащане на дължимите суми, съгласно формулирания петитум на стр.42 от исковата молба (л.23-гръб), като на стр.42 от исковата молба, на ред 3 изрично е посочено, че претендираната вреда е имуществена. С определение от 09.11.2017 г. (л.54) Съдът е оставил исковата молба без движение, като е дал на ищеца указание да конкретизира предявените искове и петитума на исковата молба, като приведе заявеното искане /петитум/ с фактическите твърдения в исковата молба и да посочи правното основание на главния иск, както и правното основание на евентуалния иск, като формулира ясно и точно искането си до съда във връзка с предявените искове.

В отговор, с молба от 20.11.2017 г. (л.56) ищецът е заявил, че в настоящия случай са предявени следните искове:

1. Главен иск за отмяна на фактическото бездействие на БНБ, изразяващо се в неупражнен надзор и контрол върху "Корпоративна търговска банка" АД; и съответно за осъждане на БНБ да заплати на ищеца обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразното бездействие на БНБ. Посочено е, че този иск е с правно основание чл.204, ал.4 във вр.с чл.203, ал.1 и ал.2 АПК, съгласно изявлението по т.1 от молбата (л.56-гръб).

2. Евентуален иск, който е установителен, с който се иска установяване на фактическото бездействие на БНБ, произтичащо от нормативно определени задължения да упражни надзор и контрол върху "КТБ" АД; както и осъждане на БНБ да заплати на ищеца обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразното бездействие на БНБ. Посочено е, че този иск е с правно основание чл.128, ал.2 във вр.с чл.203, ал.1 и ал.2 във вр.с чл.257, ал.1 АПК, съгласно изявлението по т.2 от молбата (л.56-гръб).

Изрично е заявено, че не е предявяван иск с правно основание чл.257, ал.1 АПК.

С Определение от 27.11.2017 г. (л.58) Съдът е оставил без разглеждане предявения иск от "Трейс Ямбол" АД по чл.257 АПК за отмяна на фактически бездействия на БНБ, изразяващи се в неупражнен надзор и контрол върху дейността на "КТБ" АД и за осъждане на БНБ да заплати на ищеца сумите: 603 162,98 лв. - главница и 206 326 лв. - законна лихва върху главницата за периода от 20.06.2014 г. до 30.10.2017 г., като е прекратил производството по делото в тази му част. Със същото определение Съдът е постановил, че делото продължава по разглеждане на предявения иск с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, във вр.с чл.203 и сл. от АПК, за сумата 603 162,98 лв. - главница и сумата 206 326 лв. - законна лихва за периода от 20.06.2014 г. до 30.10.2017 г.

Определението за частично прекратяване производството по делото не е обжалвано и е влязло в сила на 12.12.2017 г.

В исковата молба и в уточняващата молба ищецът твърди, че е бил вложител в "КТБ" АД. Твърди, че БНБ е нарушила своите законови задължения като не е упражнила контрол и надзор върху дейността на "КТБ" АД по отношение на експозиции и отчитане на загуби, това е довело до обявяване на банката в несъстоятелност. Излага аргументи за нарушение от страна на ответника на чл.2, ал.6 от Закона за БНБ и чл.79 ЗКИ и на задълженията, произтичащи от правото на Европейския съюз. Настоява, че БНБ не е упражнила контролните си и надзорни функции по чл.103, ал.2 ЗКИ. Сочи, че ако БНБ бе осъществила действителен банков надзор, "КТБ" АД е трябвало да бъде поставена под особен надзор и лицензът ѝ да бъде отнет още на 01.01.2012 г. Изтъква доводи във връзка с размера на собствения капитал на "КТБ" АД. Моли ответникът да бъде осъден да му заплати сумата обезщетение за имуществени вреди в размер на 603 162,98 лв. – главница, и 206 326 лв. - законна лихва за забава за периода от 20.06.2014 г. до 30.10.2017 г., и законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателното заплащане на дължимите суми. В с.з. ищецът чрез адв.Я. поддържа иска, моли Съда да го уважи, като присъди на ищеца претендираните обезщетения. Претендира разноски по представен списък. Представя писмени бележки с подробни съображения.

Ответникът БНБ е представил отговор, в който заявява, че оспорва иска като недопустим, неоснователен и недоказан. Застъпва тезата, че БНБ не е орган на изпълнителната власт, не е част от системата на публичните финанси и не разполага с административни властнически правомощия, поради което искът се явява недопустим. Като допълнителен аргумент в тази насока се сочи, че фактическите бездействия, на които се позовава ищецът, всъщност не такива по своя характер, тъй като става въпрос за реализиране на правомощия чрез правни действия и приложим е редът по чл.204, ал.1 АПК, като искът за вреди може да се разгледа само след отмяна на акта. Намира исковата претенция по същество за неоснователна, като излага съображения за липсата на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, извършено при или по повод изпълнение на административна дейност. Сочи, че в случая не става въпрос за фактически, а за правни действия, тъй като решението за отнемане на лиценз на банка е административен акт, а не фактическо действие. Изтъква и липса на причинно-следствена връзка между твърдяните бездействия и настъпилия евентуален вредоносен резултат. В с.з. ответникът чрез адв.Г. оспорва иска, моли Съда да го отхвърли и да му присъди разноските по делото по представения списък. Представя писмени бележки с подробни съображения.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковата претенция.

Съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, че ищецът "Трейс Ямбол" АД (с предишно наименование "ПСФ мостинженеринг" АД), е правоприемник на "Трейс Кърджали" ЕАД, заличено на 10.12.2014 г. (л.50).

По делото няма спор и че ищецът е вложител в "КТБ" АД, като е имал договор за безсрочен депозит. Съгласно представеното от ищеца извлечение към 16.06.2015 г. по сметката на "Трейс Кърджали" е имало 599 225,74 лв. (л.38). Съгласно представеното от ответника с отговора на исковата молба извлечение от списъка на кредиторите на несъстоятелността на "КТБ" АД, под № 6814 е вписано "Трейс Кърджали" за сумата

от 603 497,70 лв. (л.82), като същата сума фигурира и в представеното от ищеца извлечение (л.417).

В представения с исковата молба Списък на приетите от синдика вземания по чл.69, ал.1 от Закона за банковата несъстоятелност (л.48) не фигурира нито ищецът, нито неговият праводател.

С решение № 73/20.06.2014 г. на Управителния съвет на БНБ във връзка със спиране на плащанията към клиенти, настъпило в резултат на масирано теглене на средства и писма изх.№ 4098 и 4099/20.06.2014 г. на изпълнителните директори на К. на основание чл.115, ал.1 и ал.2, т.2 и 3, чл.116, ал.1 и ал.2, т.2, 3 6 и 7 вр. чл.103, ал.2, т.24 ЗКИ и чл.16, т.16 ЗБНБ, К. е поставена под специален надзор поради опасност от неплатежоспособност за срок от 3 месеца, като са назначени квестори, спряно е изпълнението на всички задължения от банката, ограничена е нейната дейност, като ѝ е забранено да извършва всички дейности съгласно банковия ѝ лиценз, отстранени са от длъжност членовете на Управителния и Надзорния съвет и са лишени от право на глас акционерите, притежаващи пряко или косвено повече от 10 на сто от акциите с право на глас.

На 25.06.2014 г. е възложена проверка на активите на К., извършена съвместно от „Делойт одит“ ООД, „Ърнст енд Янг одит“ ООД и „АФА“ ООД за срок от 10 дни с цел да се даде оценка на състоянието и качеството на 95,4 % от кредитния и на 99,1 % от инвестиционния портфейл на К..

На 30.06.2014 г. УС на БНБ приема решение да бъдат намалени лихвените проценти по депозитите на К.. На 11.07.2014 г. БНБ оповестява публично резултатите от одита.

С решение № 94/31.07.2014 г. на УС на БНБ е приет доклад за текущо състояние на К., внесен от квесторите на банката на основание чл.121 ЗКИ. Със същото решение на квесторите на банката е възложено да сключат допълнителни договори с „Делойт одит“ ООД, „Ърнст енд Я. одит“ и „АФА“ ООД за цялостна оценка на активите на К., която да бъде извършена в срок до 20.10.2014г., като са дадени и задължителни предписания за подготовка на кредитните досиета за целите на одиторската проверка, сключване на договор за правна помощ по прегледа на обезпеченията като част от процеса на подготовка на кредитните досиета и др.

С решение № 114/16.09.2014 г. УС на БНБ, като взел предвид, че банката продължава да изпитва остър недостиг на ликвидност за възстановяване на банковата си дейност и за изпълнение на задълженията си към депозантите и други кредитори (към м.09.2014 г. те са в размер общо на 6 227521 хил. лв.) на основание чл.115, ал.1, т.2 и ал.3 и чл.116, ал.1 вр. чл.103, ал.2, т.24 ЗКИ и чл.16, т.16 ЗБНБ е удължил до 20.11.2014 г. срока, за който К. е поставена под специален надзор, като до цитираната дата се прилагат и мерките по т.2-7 от Решение № 73/20.06.2014 г. На основание чл.107, ал.3 ЗКИ на квесторите на К. е указано най-късно до 20.10.2014 г. да внесат в БНБ цялостна оценка на активите на К., извършена от трите одиторски дружества.

На 17.10.2014 г. Европейският банков орган в Препоръка № ЕВА/РЕС/2014/02 коментира, че БНБ е нарушила правото на ЕС и дава препоръка да се гарантира достъпът на вложителите в К. до гарантираните размери.

На 20.10.2014г. квесторите на К. внасят в БНБ докладите на одитните компании, които в периода 05.08.-20.10.2014г. са извършили анализ и оценка на основни балансови позиции и издадени банкови гаранции от К.. Заключениеето на одиторските компании е за необходимост от обезценки на активи на К. в общ размер на 4222 млн. лв.

Едновременно с назначаването на преглед на активите на БНБ, в периода 04.07.-14.10.2014 г. е извършена и проверка на място от екип инспектори от управление „Б. надзор“ на БНБ, протекла на 3 етапа: първи – установяване пълнотата на кредитните досиета; втори - оценка на администрирането на кредитните досиета и трети – проследяване на паричните потоци, свързани с усвояването на средствата по тях и обслужването им; вероятната свързаност на кредитополучателите от кредитния портфейл на банката; произхода на средствата за увеличението на акционерния капитал и емисията на други капиталови инструменти, включени в капитала на институцията.

На 25.09.2014 г. Европейската комисия открива процедура за нарушение срещу Република България за неправилното транспониране на чл.1, § 3 и чл.10, § 1 от Директива 94/19/ЕО.

С решение № 133/21.10.2014 г. на УС на БНБ са приети докладите за анализ и оценка на активите на К., извършени от трите одиторски компании. На основание чл.107, ал.3 ЗКИ на квесторите на К. е указано в срок до 31.10.2014 г. да предприемат необходимите действия съгласно Международните стандарти за финансова отчетност за осчетоводяване в баланса на банката на резултатите от оценката и анализа на активите на К..

На 27.10.2014 г. в Народното събрание е внесен доклад „Събитията и предприетите действия, свързани с К. АД и ТБ В. ЕАД от името на УС на БНБ, съдържащ детайлна информация за събитията и за всички предприети действия и взети решения от БНБ от 20.06.2014 г. до датата на доклада.

На 04.11.2014 г. в изпълнение на Решение № 133 на УС на БНБ квесторите на К. са внесли в БНБ финансови и надзорни отчети на К. към 30.09.2014 г., въз основа на които УС на БНБ установява отрицателна стойност на собствения капитал на К. в размер на минус 3 745 313 хил.лв, определен според Регламент /ЕС/ № 575/2013 относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници, както и че банката не отговаря на капиталовите изисквания съгласно цитирания Регламент и в резултат

С Решение № 138/06.11.2014 г. с протокол № 27 от 06.11.2014г. на УС на БНБ е отнет издаденият лиценз за банкова дейност на К..

С Решение № 61/18.11.2014 г. Управителният съвет на ФГВБ приема проекта на тристранния договор между ФГВБ, квесторите на К. и обслужващите банки и определя 04.12.2014 г. за начална дата на изплащане на гарантираните влогове в К. с отнет лиценз.

Към 05.11.2014 г. наличността по сметките на ищеца е 251 941,45 лв., 49 176,29 щ.д. и 39 493,40 евро (л.267 от адм.дело № 2753/2016 г.).

На 04.12.2014 г. ФГВБ започва изплащане сумите на вложителите в К. АД, като гарантираният депозит от 196 000 лв. е изплатен на ищеца на 04.12.2014 г.

С Решение № 664 от 22.04.2015 г. на Софийския градски съд по търг.дело № 7549/2014 г. е обявена неплатежоспособността на К. с начална дата 06.11.2014 г. С Решение № 1443 от 03.07.2015 г. по търг.дело № 2216/2015 г. Софийският апелативен съд е отменил решението на СГС в частта относно началната дата на неплатежоспособността, като е определил за начална дата 20.06.2014 г., по съображения, че състоянието на неадекватност на собствения капитал на К. не е настъпило към момента на отразяване на коригираните стойности в изготвените от квесторите отчети към 30.09.2014 г., а е било факт преди този момент. Решенията са

достъпни на интернет сайта на В..

Съгласно представената от ответника пета частична сметка за разпределение (л.376) на ищеца е разпределена сумата от 3 282,86 лв.

По делото беше допусната съдебно-икономическа експертиза с в.л. П. Л., която даде заключение по следните задачи:

1. Какъв е размерът на сумите по отделните банкови сметки в К., с титуляр ищеца към 2010 г. 2011 г. 2012 г., 2013 г. и към 20.06.2014 г.

2. Какъв е размерът на вземанията на ищеца от К. към 20.06.2014 г.

3. Каква е структурата на собствения капитал на К. към 31.12.2010 г., към 31.12.2011 г., към 31.12.2012 г., към 31.12.2013 г., към 28.02.2014 г., към 31.03.2013 г. и към 30.04.2014 г., както и отговарял ли е капиталът на К. за горните периоди на минималните съотношения между капитал от първи и втори ред.

4. Какъв е размерът на собствения капитал на К. към 31.12.2010 г., към 31.12.2011 г., към 31.12.2012 г. и към 31.12.2013 г. след преценка, провизиране на кредитния портфейл/отчитане на „лоши кредити“ и техния дял в общия размер на портфейла“.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

Съдът намира, с оглед изложените обстоятелства в исковата молба, че предявеният иск следва да се квалифицира като такъв по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Константната съдебна практика приема, че в определени хипотези БНБ действа като носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон, и в това си качество представлява административен орган по смисъла на § 1, т.1 ДР на АПК. Следователно редът за ангажиране отговорността на БНБ за вреди, причинени от нейни органи във връзка с осъществяване на вменената ѝ от закона надзорна дейност следва да се ангажира по реда на чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Въпросът относно активната процесуална легитимация на БНБ, каквото възражение се поддържа и с актуалния отговор на ответника, е решен отдавна, предвид и постановените от СЕС решение от 04.10.2018 г., по дело С-571/16 и решение от 25.03.2021 г., по дело С-501/18. Макар да не принадлежи към системата на изпълнителната власт, разпоредби от ЗБНБ възлагат на Българската народна банка властнически правомощия, което я определя като административен орган, във втората хипотеза на § 1, т.1 ДР АПК. С оглед на това БНБ може да бъде ответник, при условията на чл. 205 АПК по предявени иски за обезщетение за вреди от бездействие, при неупражняване на административните правомощия, спрямо друга търговска банка, вкл. за бездействие по неспазване задължения, произтичащи пряко от Директива 94/19/ЕО и свързаните с тях разпоредби от националното право.

Ищецът основава исковата си претенция с умишлено неизпълнение на служебни задължения от оправомощени длъжностни лица в БНБ управление „Б. надзор“. Развити са съображения, че с бездействието си посочените три длъжностни лица са допуснали колапс на К. АД, което довело до поставянето ѝ под особен надзор и обявяването ѝ в несъстоятелност.

С оглед изложеното Съдът намира, че искът се явява допустим.

Разгледан по същество, същият е неоснователен.

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ правото на обезщетение възниква, когато са претърпени вреди от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органи или длъжностни лица на държавата или общината при или по повод изпълнение на административна дейност. Деликтната отговорност по ЗОДОВ се отличава от общата деликтна отговорност досежно деликвентата, както и досежно спецификата на причинната връзка – вредите трябва да са причинени при или по повод упражняването на административна дейност. Относно вината, противоправността и вредите не е налице отклонение от общия състав на деликтната

отговорност. В конкретния случай се касае за вреди, причинени в следствие на административна дейност, изпълнявана от държавен орган. Основателността на иска предполага предварителното установяване на точно определени от законодателя кумулативно налични предпоставки: незаконосъобразен административен акт или незаконосъобразно действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице на държавата или общината; този акт да е отменен по съответен ред; да е настъпила вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; да е налице пряка и непосредствена връзка между постановения незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие и настъпилата вреда.

Предявената искова претенция е за вреди вследствие неправомерни бездействия на служители на Българската народна банка. Следователно искът попада в хипотезата на чл.204, ал.4 АПК, като дали са налице бездействия и дали те са незаконосъобразни, се установява от Съда в мотивите на решението, без да е необходим специален диспозитив за това.

Ноторно известно е, че с решения на БНБ, К. е била поставена под специален надзор, поради опасност от неплатежоспособност, впоследствие е отнет лицензът ѝ. Твърденията на ищеца са, че бездействията на органи на БНБ са довели до лишаване К. АД от лиценз и обявяването на същата в несъстоятелност, поради което е настъпили и твърдяната от ищеца вреда.

Не следва да се приема тезата на ищеца, че БНБ чрез своите органи не е изпълнила задълженията си относно приложението на банковия надзор. Не се установява даването или не на надзорни предписания от тези органи да е обусловило поставянето на К. под особен надзор и отнемането на лиценза ѝ. Съдът намира, че сочените от ищеца бездействия на БНБ не са формирани от неизпълнение на пряко задължение за действие от нормативен акт. Съгласно Решение на СЕС по дело С-571/2016 правото на Съюза не допуска правото на обезщетение да зависи от това вредата да е умишлено причинена от съответния национален орган. С оглед на това чл.79, ал.9 ЗКИ не намира приложение в настоящия казус. В случая не е доказана и връзка между сочените неизпълнения и поставянето на К. под особен надзор и отнемането на лиценза.

Разсъждавайки на плоскостта на доказването, Съдът отчита, че доказателствената тежест не означава задължение за представяне на доказателства. Принципите на обективната истина и служебното начало в процеса налагат Съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, чиято е доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по спора, или са издирени служебно от Съда. При това положение въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от недоказването. Доказателствената тежест се състои в правото и задължението на Съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Съдът следва да се произнесе по спорния предмет, наведен с жалбата, като го уважи или отхвърли, независимо дали в съдебното производство страните са ангажирали доказателства. Изпълнението на това задължение от страна на Съда означава при отсъствие на доказване, да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом не е осъществен юридическият факт, не могат да настъпят и последиците, които материалноправната норма свързва с неговото проявление.

След като тежестта на доказване се изразява в правото на Съда да приеме за неслучил се всеки факт за чието съществуване няма доказателства по делото, тя е приложима тогава, когато на страната, носеща тежестта на доказване, са дадени съответните указания. Още с разпоредителното заседание за първото насрочване на делото, с Определение от 27.11.2017 г. Съдът указа на ищеца, че носи доказателствена тежест при условията на главно и пълно доказване да установи наличието на предпоставките по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ-незаконосъобразни действия и/или бездействия на длъжностни лица на ответника, настъпила вреда и наличие на причинна връзка между незаконосъобразните действия и/или бездействия и настъпилата вреда.

В хода на съдебното производство ищецът не доказа по безспорен и категоричен начин, че са

налице елементите на фактическия състав на чл.1 ЗОДОВ и претендираните от него имуществени вреди. Ето защо следва да се приеме, че не са настъпили твърдените от ищеца имуществени вреди. Съдът намира, че по делото не се установява да са налице сочените от ищеца незаконосъобразни бездействия, като не бе доказана и причинната връзка между твърдяните бездействия с твърдения вредоносен резултат – претърпяна от ищеца имуществена вреда.

За да е основателен искът по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, следва да е настъпила вреда от твърдените бездействия на БНБ чрез нейни служителите. В хода на настоящия процес не се доказва наличието на претърпени от ищеца имуществени вреди. Такива ще са налице, ако се докаже намаляване на имуществото на ищеца, чрез намаляване на активите или увеличаване на пасивите (задълженията). В конкретния случай не се установява такова намаление.

Вземането за сума в размер на 196 000 лв. е гарантирано от държавата. Ищецът не е изложил нито твърдения, нито е представил доказателства дали указаното вземане му е изплатено. По силата на чл.4, ал.1 от Закона за гарантиране на влоговете в банките, Фондът гарантира пълно изплащане на сумите по влоговете на едно лице в една банка независимо от броя и размера им до 196 000 лв. Анализът на цитираната разпоредба налага извода, че за настоящия спор е напълно ирелевантно обстоятелството дали ищецът се е възползвал от правото си да получи гарантираното вземане. То му се е следвало по силата на нормативен акт и той може да го е получил, но дори и да не го е сторил, същото продължава да му се следва и може да бъде реализирано във всеки един момент напред.

Останалото вземане на ищеца не е погасено, то е в списъка на кредиторите, поради което все още като вреда не е обективизирано за ищеца поради възможността да бъде удовлетворено изцяло или частично. Вреда би настъпила едва след приключване на несъстоятелността и то само ако не му е изплатена цялата сума.

Не води до различен извод съобразяването на експертното заключение по СИЕ. Експертизата е дава заключение, че не е в състояние да отговори по поставения начин на въпрос 4 за оценка на собствения капитал на К. АД поради факта, че времето за изготвяне на заключението би бил с продължителност близо година. Необходимостта от преглеждане на стотици кредитни досиета и други документи на К. (н) и реализиране на поставения въпрос едно вещо лице е абсолютно недостатъчно, за да се извърши целия анализ и да се оформи заключение по поставените задачи. По подобен въпрос през 2016 г. в К. АД са работили шестима одитори от одиторска фирма, извършваща одит на К. АД в продължение на месеци. Сумата за труд при изготвяне на заключение на експертизата би била твърде висока предвид многото часове работа и то за всяко вещо лице поотделно, и би надхвърлила разумните очаквания на страните и разумния срок за разглеждане и решаване на делото.

От доказателствата по делото се установява, че невъзможността на ищеца да получи от К. депозирани си в банката парични средства, се дължи на изпадане на банката в неплатежоспособност. Дори и да бъде категорично установено, че БНБ не е извършвала ефективен контрол върху дейността на К., то това обстоятелство не е довело до неплатежоспособност от страна на К.. Липсва пряка и непосредствена причинна връзка между посочените от ищеца действия, респективно бездействия от страна на БНБ и вредите, които се претендират. Начинът на удовлетворяване на кредиторите в производство по несъстоятелност и в частност при несъстоятелност на банка е законово регламентиран и в него не участва БНБ. Редът за обезпечаване вземанията на вложители от кредитна институция, обявена в несъстоятелност, се съдържа в разпоредбите на чл.9, ал.1 от Закона за гарантиране на влоговете в банките и чл.2, ал.1 от Закона за банковата несъстоятелност. По силата на чл.9, ал.1 ЗГВБ фондът гарантира пълно изплащане на сумите по влоговете на едно лице в една банка независимо от броя и размера им до 196 000 лв. А според чл.2, ал.1 З. производството по несъстоятелност за банка има за цел да осигури във възможно най-кратък срок справедливо удовлетворяване на вложителите и другите кредитори на банката. По делото е доказано, че вземането на ищеца е прието в производството по несъстоятелност на К. и е

осребрявано.

Анализът на правната уредба води до извод, че не са налице предпоставките на чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на суми, представляващи вложени средства в кредитна институция. Вредите, обосновани от ищеца в исковата молба, са причинени от дейността на търговското дружество, а не са резултат от административната дейност на държавни органи и институции. Правилото на чл.8, ал.3 ЗОДОВ предвижда, че когато закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение, този закон не се прилага. След като е предвиден специален ред за удовлетворяване на вземането, което следва да стане в производството по несъстоятелност, повторното му предявяване на същото това вземане по реда на ЗОДОВ би довело до неоснователно обогатяване.

С оглед изложеното Съдът намира, че искът е неоснователен и недоказан и като такъв следва да бъде отхвърлен.

Предвид неоснователността на иска за обезщетение за имуществени вреди в размер на 603 162,98 лв. – главница, неоснователна е и акцесорната претенция за заплащане на обезщетение за забава за периода от 20.06.2014 г. до 30.10.2017 г., в размер на 206 326 лв., ведно със законната лихва върху дължимите суми, считано от предявяването на иска /30.10.2017 г./ до окончателното изплащане на сумата.

Независимо изхода на спора, доколкото исковата молба е подадена на 31.10.2017 г. и съдебно производство е образувано на същата дата, разноски за юрисконсултско възнаграждение не следва да се присъждат на ответника, по аргумент на § 6 ПЗР на ЗИДЗОДОВ (ДВ, бр.94/2019 г.), като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран и на основание чл.10 от ЗОДОВ и чл.203 от АПК, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.203, ал.1 и ал.2 във вр.с чл.204 от Административнопроцесуалния кодекс, предявен от "Трейс Ямбол" АД със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ет.3, ЕИК по Булстат:[ЕИК], срещу Българската народна банка, с претенция за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 603 162,98 лв. – главница, и 206 326 лв. - законна лихва за забава за периода от 20.06.2014 г. до 30.10.2017 г., и законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателното заплащане на дължимите суми, като неоснователен и недоказан.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: